

Η ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΚΕΦΑΛΛΗΝΩΝ

ΗΜΕΡΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΚΑΙ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Γ. ΜΟΛΦΕΤΑ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΦΡ. ΔΕΚΑ ΕΤΗΣΙΩΣ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Μὲ τοῦ Χριστοῦ σου σήμερα τὴ νίκη τὴ μεγάλη
τὴ νίκη τὴν ἀθάνατη καὶ τὴν παντοτεινὴν,
σὴκω καὶ σὺ μὲ δάφνην κορῶνα στὸ κεφάλι
Ἑλλάδα γαλανή,
καὶ πὲς «μὲ ἀνάστησε καὶ ἐμὲ ἀφ' τ' ἀδικὸ μου μνήμα,
τοῦ νέου Κωνσταντίνου μου τ' ἀντρειωμένο βῆμα.»

Ἀπὸ τὸν τάφο οἱ μικροὶ σηκώνονται τιτᾶνες.
Βρυκόλακες σηκώνονται καὶ τὸν ἐχθρὸ χαλοῦν.
Κι' ἡ τρομασμένες ἐκκλησιᾶς, καὶ ἡ σκλάβες ἡ καμπάνες,
ἐλληνικὲς ἀνάστασες μὲ θάρρος διαλαλοῦν.
Ἀνάστασες πανένδοξες λαοῦ θεοπροβλήτου.
Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν καὶ ἡ Ἑλλὰς μαζὺ του!

Διπλαῖς χαρὲς, διπλαῖς γιορτὲς καὶ νίκες τιμημένες.
Πέφτουν βαρβάρων ἄλυσσες ἀπὸ θεοῖα κομμένες.
Χριστὸς νικῶν διέλυσε τὴν ψυχικὴ μας λάβα
καὶ ἀνάστασι ἐχάρισε σ' ἀδελφοσύνη σκλάβα.
ὦ! Τοῦ Θεοῦ δὲν ἄργησε νὰ πληρωθῇ τὸ γράμμα.
Εἶδαν ἀνάστασι γλυκεῖα Χριστὸς καὶ Ἑλλὰς ἀντάμα!

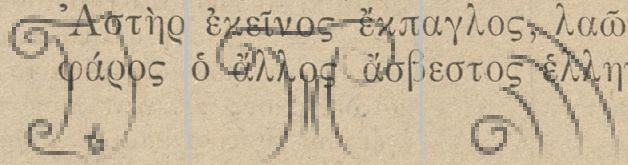
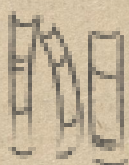
Δείχνουν καὶ λέν' τὰ πάναγνα τῆς ἀνοιξης λουλούδια,
διπλῆς ἀγάπης ἄρωμα, διπλῆς χαρᾶς τραγούδια.
Ὑμνολογοῦν Ἀνάστασιν ἀγάπης οὐρανίας
καὶ ψάλουν ἀπολύτῳσιν ἀπὸ τῆς τυραννίας,
λαοῦ ποῦ στοὺς τυράννους τοῦ ἐσκόρπισε τὸν τρόμο
μὲ θάρρος ἀνεβαίνοντας τοῦ Γολγοθᾶ τὸ δρόμο.

Διπλαῖς χαρὲς καὶ ἀνάστασες ὁ Οὐρανὸς γιορτάζει.
Στὴν ἀγκαλιὰ του δέχεται τὸ θεῖο Λυτρωτὴ,
ἀλλὰ καὶ τὴν Ἑλλάδα μας ψηλὰ τὴν ἀνεβάζει
ποῦ πάλι τὴν ἀνάστησε ἡρώων ἀρετὴ
καὶ ἐπότισε μὲ ἡρωϊκὸ τὸ Γολγοθᾶ τῆς αἷμα
καὶ φαίνεται βασίλισσα μὲ μαρτυρίου στέμμα.

Δυὸ τάφοι θ' ἀκτινοβολοῦν
καὶ ὅσοι αἰῶνες νὰ κυλοῦν
ποτὲ κανεὶς ἀπὸ τοὺς δυὸ τὸ φῶς του δὲν θὰ χάνη.
Ἕνας στὴν Ἱερουσαλὴμ. Ὁ ἄλλος στὸ Μπῆζον
Ἀστὴρ ἐκείνος ἐκπαγλὸς λαῶν ἐλευθερίας,
φάρος ὁ ἄλλος ἄσβεστος ἐλληνικῆς ἀνάστασις.

ΤΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΑΓΙΟΘΕΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Ὁ Γράννης κι' ὁ Μαρῆς
μιλοῦνε κι' ἀπορεῖς.

Γ.— Ἀκου τὸ εὐαγγέλιον τὸ πρῶτον καὶ σπουδαῖον.
Συνέδριον πρεσβευτικὸν
ἐκ Γερμανῶν καὶ Αὐστριακῶν
καὶ ἄλλων Ἰουδαίων,
συνῆλθε καὶ συνέρχεται καὶ πάλιν ὅλο ἓνα,
ἀλλὰ καὶ σ' ἀποτέλεσμα δὲν ἔρχεται κανένα,
ἐνεκα τοῦ τὰ πράγματα ἔχουν πολὺ στενέψει
καὶ τὴν Ἑλλάδα δὲν μπορεῖ κανένας νὰ χωνέψη.

Δεύτερον εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον,
τὰ ἔργα μας ἐτάραξαν τὴν Δύσιν ἐκ βαθέων,
κι' ἂν ἀντιρρήσεις ἄδικες τὴν βλέπεις νὰ προβάλλῃ,
εἶναι ποῦ δὲν ἀνέχεται νὰ γένουμε μεγάλοι.
Τὴν εἶδε, τὴν κατάλαβε τὴν ἐνδοξὴ μας δρᾶσι,
καὶ μολαταῦτα, βρὲ Μαρῆ,
ἀπὸ πολλὰ μᾶς ὑστερεῖ
καὶ μὲ λουρίδες μοναχὰ ζητεῖ νὰ μᾶς περάσῃ.

Τὸ τρίτον εὐαγγέλιον δηλοῖ καὶ φανερώγει,
πῶς τῶν Βουλγάρων μοναχὰ πᾶ' ἡ δουλειὰ κορδόνι,
ἐνῶ τοῦ Σέρβου κι' ἐμᾶς καθὼς καὶ τοῦ Νικήτα,
τὴ βλέπω τώρα πρὸ πολλοῦ ποῦ δὲν πηγαίνει ντρίτα.
Καὶ ἀπορῶ, μωρὲ Μαρῆ, γιατί νὰ μένῃ τάχα
ζεστός καὶ θερμαινόμενος ὁ Βούλγαρος μονάχα
καὶ σὺ πῶθανματούργησες ἀπάνου στὸ Μπιζάνι,
νᾶσαι μὲ τὰ συνέδρια τρεῖς μῆνες στὸ τηγάνι.

Ἀκουσε καὶ τὸ τέταρτον ἐν κατανύξει, τέρας.
Οἱ Βούλγαροι πρὸς τὸ παρὸν θὰ μείνουνε στὰς Σέρβους,
κι' ὅσο ποῦ νὰ κανονιστῇ καλλίτερα τὸ πρᾶγμα,
δὲν τοὺς πειράζει τίποτα νὰ μένουν καὶ στὴ Δράμα,
κι' ἐνεκα ποῦναι ντράβαλα στὴ μέση πιδὲ μεγάλα,
προσωρινῶς οἱ σύμμαχοι κρατοῦν καὶ τὴν Καβάλλα
καὶ τὴν Ἀδριανούπολι καὶ μιὰ κοτζάμου Θράκη
καὶ τέλος πάντων γίνονται στὸ σπῆτι μας κονάκι
κι' ὅποιος τὴν σήμερον, Μαρῆ, τὸ δίκιο του γυρεύει,
πρεσβευτικὴ διάσκεψις τοῦ τὸ ἀπαγορεύει.

Στὸ πέμπτον εὐαγγέλιον μετ' ἀπορίας εἶδα
πῶς οἱ Βουλγάροι πέρουνε τὴν ἀγαθὴν μερίδα
κι' ἐμεῖς, λαμὰ σαβαχθανὶ
π' ἄλλα μᾶς λέν' οἱ Γερμανοὶ
κι' ἄλλα μᾶς λέν' οἱ Γάλλοι
ἀπὸ τὸν Ἄννα πέφτουμε στὸν Καϊάφα πάλι.
Κι' ἀφοῦ ἡ σύμμαχος αὐτὴ
βγαίνει καὶ διαμφισβητεῖ
ὡς καὶ τὴ Σαμοθράκη,
ἐγὼ φοβῶμαι, βρὲ Μαρῆ, μὴ χάσω καὶ τὸ Θιάκι.

Στὸ ἕκτον εὐαγγέλιον ποιεῖται πάλιν δῆλον
ὅπως ἐσὺ ἐδούλευες γιὰ Βόριν καὶ Κυρίλλον.
Τὸ ἑβδομὸν καὶ ὀγδοὸν καὶ ἑννατὸν ἀκόμη,
λένε πῶς ἔχουνε κακὴ οἱ συμπεθέροι γνῶμη
κι' ἂν μὲ τοὺς Τούρκους σήμερον θὰ κλείσῃς τὴν εἰρήνην,
ματαγυρίζεις αὐριο κι' ἀκοῦς τί λέν' κι' ἐκεῖνοι.

Μ.— Τὸ εὐαγγέλιον, μωρὲ, ἐκ τοῦ κατὰ Δευτέρου,
λέει πῶς νὰ σφαλίσουμε εἰρήνην χεῖρ χεῖρι
κι' ὁ Βούλγαρος ἂν φλυαρῇ κι' ὁ Δάνεφ ἂν ἀφρίξῃ
φουσκοδεντρίες ἔχουμε κι' ἄστονε νὰ γκαρίξῃ.

Ἄν εἶν' ὁ νοῦς του στὸ κακὸ
κι' ἂν μοῦ γυρεύῃ μερικὸ
κι' ἀπὸ τὴ Σαμοθράκη,
χωρὶς νὰ σεκετίζομαι καὶ νὰν τὸν ἀμπαδάρω,
τοῦ στέγνω' γὼ τὸ εὐζῶνα στὸ σπῆτι του κονάκι
καὶ βλαστημάῃ τὴ στιγμὴ ποῦ μ' ἔκανε κουμπάρο.

Ἀγάλια, γάλια μὲ καιρὸ κι' ἡ ὥρα δὲν ἐχάθη,
κι' ὁ Γκέσωφ ἂν ἐλύσσαζε θ' ἀκούσῃς τί θὰ πᾶθῃ.
Κακὴ ἰδέα σοῦ περνᾷ ἂν λὲς πῶς οἱ Βουλγάροι
μποροῦνε νὰ γελάσουνε μεσσία κατεργάρε.

Ἄν ἡ ἰδέα τοὺς περνᾷ
πῶς θὰ μοιράσουμε σπερνᾷ
καὶ λένε πῶς θὰ πάρουνε καὶ Ἐάνθη καὶ Καβάλλα
καὶ Μοναστήρια κι' ἐκκλησιᾶς καὶ ξέρω γὼ τί ἄλλα,
κι' ἂν ἐνωρὶς ἀρχίσανε γι' αὐτὰ νὰ φλυαροῦσι,
ἄφηστους ! Οὐ γὰρ οἶδουσι τὰ ζῶα τί ποιοῦσι!

Γιὰ ὅλους ὅσους μᾶς μισοῦν ἐλήλυθεν ἡ ὥρα
Μεσσίας εἶν' ποῦ διοικεῖ,
οὐαὶ ὑμῖν Αὐστριακοὶ
ποῦ μᾶς χτυπᾶτε φόρα.

Κι' ἂν φρατέλος Ἰταλὸς κι' αὐτὸς καθὼς μοῦ λένε,
οὐκ' ἤβουλήθη ὁ μπλαμπλὰς ἀκόμα συνιέναι,
ἄστον κι' αὐτόνε κι' ἔγνοια του θᾶρτη καὶ κάποια ὥρα
ποῦ θὰν τοῦ τὴν ἀλλάξουμε κι' ἐμεῖς τὴ Λεωνόρα.

Γ.— Μὴν ἀρχινήσῃς νὰ μοῦ λὲς
πῶς νίκες ἔκαμες πολλὰς
κι' αὐτὸ κι' ἐκεῖνος τῶνθελες μοναχικὸ δικὸ μας,
ἀλλὰ νὰ σέβεσαι καὶ σὺ τῶν πρεσβευτῶν τὰς γνώμας
γιατὶ ἄλλῶς θ' ἀνοιχτῇ
καινόργιο πανηγῦρι
καὶ ἡ κατάστασις αὐτὴ
ποτὲ δὲ θὰ φινίρῃ.

Τὸ ξέρω πῶς ἐδόξασες καὶ θάλασσεσ καὶ λόφους,
ἀλλὰ νὰ συλλογίζεσαι πῶς εἶχες καὶ συντρόφους.
Κι' ἂν τὴν Τουρκιὰ κακοῖν κακῶς τὴν ἔστειλες καλλὰ της
ὅλοι γυρεύουμε ψαχνὸ
κι' ὅλοι θὰ ῥίξουμε λαχνὸ
γιὰ τὰ ἱμάτια της.

Κι' οἱ πρέσβεις ποῦ συσκέπτονται καὶ τρῶν τὰ ἴστωικά τους,
θαρρεῖς πῶς δὲ θὰ βγάλουνε κι' αὐτοὶ τὰ ψαλτικά τους;

Γιατὶ θαρρεῖς πῶς ἡ Τριπλὴ μ' ἄλλη Τριπλὴ παλεῖται !
Σ' αὐτὸν τὸν κόσμον χάρισμα κανένας δὲ δουλεύει.
Ἄν ἦσαι σὺ στὰ νότια κι' ὁ Βούλγαρος στὰ βόρεια,
ἔβγαλ' ἡ συνδιάσκεψις τῶν Ἀλβανῶν τὰ ὄρια
στὴ μέση σὰ ῥαπάνι,
κι' ἐκεῖ σοῦ στείλῃ μαστορικά τὴν τζάκα καὶ σὲ πιάνει.

Αὐτὰ καὶ ἄλλα μῶχουνε τὴν κούτρα μου κοφίνι,
πάρ' ἄσε γιὰ τὸ διάολο νὰ κλείσω τὴν εἰρήνην
νὰ γδῶ κι' ἐγὼ ποῦ βρίσκομαι καὶ πῶς θὰ ξεεντάρω
μὲ τόσα μέρη μισιακὰ ποῦ μ' ἔστειλες νὰ πάρω !
Μὴ σὰν τῷ Ὀβραίου, βρὲ Μαρῆ, φωνάζεις ἄρον, ἄρον,
τώρα νὰ πᾶ νὰ βγάλουμε τὰ μάτια τῶν Βουλγάρων,
παρὰ συμφώνησε καὶ σὺ ὅπως ὁ Βενιζέλος
νὰ πάρουνε πρὸς τὸ παρὸν τὰ πράγματά μας τέλος
π' ἀνάπασι χρειάζεται στὸ στράτευμα μεγάλῃ,
καὶ παραμπρὸς ἂν ζήσουμε τὰ ματαλέμε πάλι.

Κάμε καὶ τὸ ἑνάρετόν μου πρὸς τὸν Κωνσταντῖνον
νᾶρτη κι' ὁ κόσμος σπῆτι ποῦ τὰ λὰ ἡ ἀνταλάνι,
κι' ἂν φιλοπόλεμος ὁμοῦ
καὶ δὲν ἀκοῦς γανέγανε παρὰ τὸν Κωνσταντῖνον
ἐγὼ σοῦ τὸ ἑνάρετόν μου πρὸς τὸν Κωνσταντῖνον
πῶς ὅπως φαίνοντ' ἡ δουλειᾶς κι' ἐμᾶς καὶ ὀλουνῶνε,
θὰ πολεμᾶς τουλάχιστον ὡς ἐκατὸ χρονῶνε !

ΓΙΑΣΤΡΑΤΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΕΟΥ

Πολλά θὰ γράψωμε ἑαφ' ἑαυτῶν,
καὶ καθενὸς ἱστορίαν
θὰν τὰ γεράματα του.

Μ.— Μπούμ ! Βάστα τὸ πηγούνι σου κι' ἔπες' ἡ Σκόδρα κάτου !
Τέρεπου καὶ χόρενε λοιπὸν κι' ἀγάλλου, Γιάννη, σφόδρα.
Νικήτας γὰρ ἐγήγεσται νικήσας τοὺς ἐν Σκόδρᾳ.
Ζήτω τοῦ γέροντος φώναζε μὲ τὸ καπέλο φόρα,
μὰ καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι μὲ τὰς Δυνάμεις τώρα !

Ματαία κι' ἡ ἐπίδειξις κι' ἡ ἀπειλὴ ματαία.
Ὁ γέροντας ἐπέσιμωσε τώρα στὰ τελευταῖα
κι' ἔδειξε τὴν ἀνδρεία του καὶ τὴν παλληκαριά του
κι' ἐπέσανε μὲ τὸ σταγιὸ τὰ Σκόδρα στὴν καυχή του !
Γερά σου Νικήτα μου θεριὸ, Νικήτα παλληκάρη
κι' ἂν ὅλοι σ' ἐφοβέριζαν οἱ βασιλεῖς κι' οἱ τσάροι,
ἐσὺ τοὺς λὲς «τὴν τύφλα σὰς καὶ τὴν κακὴ σὰς φλάσκα
κι' ὅπως σὰς εἶπα ἔκαμα μέσα στη Σκόδρα Πάσκα.»

Γιὰ σὲ τῆς λύρας τὴν χορδὴν Νικήτα μου θὰ κρούσω,
ποῦ μὲ τὸ θάρρος πῶδειξες περνᾶς τὸ Μονοκροῦσο.

Γιὰ σου Νικήτα μου χρυσὲ
κι' ἄστους νὰ ψάλλουνε βερσὲ
τοὺς Ἰταλοὺς στη Ρώμη
ποῦ γιὰ νὰ νοιώσουν τοὺς σκοποὺς
τῆς Ἀλβιῶνος ἀλουποῦς,
εἶναι μικροὶ ἀκόμη !

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν κι' ἡ Σκόδρα καταρρέει.
Μωρὴ Τριπλὴ τί σῶφτισε ἡ τράπουλα τοῦ Γρεῦ !

Ἐσκάσαν οἱ Αὐστριακοὶ
καὶ πάει κι' ἡ Ἀλβανικὴ
ἡ βοιωποπροπαγάντα,
Σκόδρα λοιπὸν βοήσωμεν,
Σκόδρα καὶ συγχωρήσωμεν
τῇ Ἀναστάσει πάντα !.

Τοῦ Χότζα ἡ ἀναφορὰ ποῦ τὸ ταμεῖον ἀφορᾷ.

Ὑπάρχων ἐκ συμπτώσεως στὸν τόπο μας μοιραίας
κι' ὁ Χότζας ὁ σεβάσιμος τῶν Τούρκων ἱερέας,
μακροσκελὴ ἀναφορὰν στὸ Ὑπουργεῖον στέρνει,
πῶς εἶναι λίγος ὁ μισθὸς ποῦ μηνιαίως πέρνει
καὶ συνεπὶς παρακαλεῖ νὰ μεγαλώσῃ κἀπως
γιατ' εἶν' ὀκτὼ νιῶν πατήρ κι' ἑπτὰ ἐγγόνων πάππος.

Μεγάλο εἶν' τὸ δίκιο σου, σεβάσιμε ἱράμη,
μισθὸς τριακοντάδραχμος τί νὰ σοῦ πρωτοκάμῃ
μὲ τόσην οἰκογένειαν σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις,
καὶ τὴν ὁποῖαν ἔσπειρες χωρὶς νὰ ἐξετάσῃς
πῶς θάβρουνε τὰ πράγματα καὶ ποῖος θὰ φροντίζῃ
τὰ τόσα κουτρομπέλια σου γενναίως νὰ ταῖζῃ.

Οὐχ' ἤττον ὅμως ἔπρεπε σεβάσιμε πατέρα,
ἀφοῦ παπὰς ἐξέλεσες μοιραίως ἐδωπέρα
διὰ τοῦ θείου ἔργου σου καὶ σὺ βιοπαλαίον,
νὰ μὴ ζαλίζῃς μ' ἔγγραφα τὸ Ὑπουργεῖον πλέον
ἀλλὰ μὲ σέβας, χότζα μου, κι' ἐν ἄκρα κατανύξει
εἰς τὸν Δεσπότην νὰ κλαφτῆς νὰ σὲ ὑποστηρίξῃ.

Εἶναι μεγάλη ἔλλειψις ἀπὸ παπάδες τώρα.
Ἐκλείσαν ἕξη ἐκκλησιᾶς μονάχα μεσ' τὴ χώρα
καὶ δὲν θὰ ἔγινε βέβαια ἀντίστοιχοι καμμία
νὰ σ' ἐβανέ προσηρινᾶς νὰ λειτουργῶς σέματα.
Σὺρε λοιπὸν καὶ μίλησε τὸ δίκιο σου μὲ θάρρος
γιὰ νὰ μὴ γίνεσαι καὶ σὺ τοῦ Λημοσίου βάρος.

Ἡ ΜΑΝΑ ΤΟΥ ΝΑΥΤΗ

Χήρα τὴν ἄφησ' ἔρημῃ ἡ θάλασσα ἡ ζηλιάρα.
Κύματ' ἀγριοθώρατα ἐθάψαν τὸν καλὸ της.
Κι' ἀντὶ γιὰ κείνον συντροφιά ἡ μοῖρα ἡ κατάρρα,
τὴ γύμνια καὶ τὴ σκοτινεῖα ἀφίνουν στὸ πλευρὸ της.

Μὰ δὲν τὴν μέλλει τὴ φτωχὴ ! Περήφανα παλεύει
γιὰ κάποιον πτόθο μυστικὸ, γιὰ νὰ μικρὸ ῥημάδι
κι' ἐλπίδες τρέφει ἀφάνταστες σ' αὐτὸ ποῦ τὴν παιδεύει,
τοῦ θλιβεροῦ τοῦ γάμου της τὸ ζωντανὸ σημάδι.

Κάθε της σκέψι πέθανε. Μιὰ σκέψι ζῇ μονάχα
μέσ' τὸ μυαλὸ της· πῶς νὰ ἰδῇ μεγάλο τὸ παιδί της.
Στὸν κόσμον τί νὰ γύρευε ; Τί νὰ ζητοῦσε τᾶχα
σὰν ἦτανε χωρὶς παιδί, σὰν ἦταν μοναχὴ της ;

Ἀλήθεια κλεῖν' ἡ Κόλασι ψυχὰς ποῦ μαρτυροῦνε
παντοτεινὰ στὸ τρίσβαθο καὶ παγερὸ σκοτάδι,
μὰ καὶ στὸν κόσμον αὐτὸν ἐδῶ, πόσοι ἀνθρώποι ζοῦνε
ποῦ θάταν πρὸ καλλίτερα νὰ ζοῦν ἐκεῖ στὸν Ἀδῃ ;

Τ' ἀνάθρεψε καὶ τ' ἀνδρῶσε κρυφὰ στὴν ἀγκαλιὰ της
μὲ χτυποκάρδια, μὲ παλμούς, μ' ἀνθρωποκαταφρόνια.
Λὲς καὶ τὸ τρέφαν τὰ κρυφὰ ποῦ τῷδινε φιλιὰ της,
λὲς καὶ τῷδινανε ζωὴ, νᾶναι χορτάτο αἰώνια.

Μὰ μαύρη μάνα ! Τὸ παιδί σὰν γυῖος τοῦ πρωτοναύτη,
χύθηκε μεσ' τὴ θάλασσα κι' ἀπλώθηκε στὸ κύμα,
χωρὶς νὰ μάθῃ τὸ φτωχὸ, πῶς ξέρει αὐτὴ καὶ θάρτει
κι' ἐνῶ μὲ χάρι σου γελᾷ, ἐτοιμὸ σῶχει μνήμα !

Ταξίδεψε σ' ὁλόμακρους ξενητεμένους τόπους
καὶ πάλι ἔγυριζε ξανά στὴ μητρικὴ φωλιὰ του.
Ἦταν ἡ μέρα π' ὁ Χριστὸς πεθαίνει γιὰ τὸ ἀνθρώπου
καὶ σβγεί τὸ ψέμμα τῆς ζωῆς, ἡ ἀλήθεια τοῦ θανάτου !

Ἐφούσκωνε τὴ θάλασσα τὸ θεωριμένον ἀγέρι
καὶ τὸ παιδί γονατιστὸ μπροστὰ στὴν Παναγιά του
ἔλεγε «βόχθα μου κι' ἐμέ ν' ἀνάψω ἐν' ἀγιοκέρι
ὅπως ὁ κάθε ναυτικὸς κάνει στὴν Πασχαλιὰ του !»

«Νὰ κάμω μὲ τὴ μάνα μου κι' ἐγὼ Χριστὸς ἀνέστη
πῶχων καὶ τὰ χεῖλῃ μας σὲ φίλημα νὰ σμίξουν.
Κύτταξε θάλασσα γλυκειά, νὰ μὴ μὲ κάμῃς φεδσθη
κι' ἄλλη φορὰ σὰν σήμερα οἱ τάφοι δὲν θ' ἀνοίξουν !»

Δὲν πρόφτασε τὴν προσευχὴ ὁ ναύτης νὰ τελειώσῃ,
δὲν πρόφτασε καλὰ νὰ ἰδῇ μὲ τ' ἀετένιο μάτι
κάτι σπιτάκια ποῦ θαμπὰ σημάδια εἶχαν δώσει,
π' ἀφ' τὸ καράβι ἀπόμινε σπασμένον ἓνα κατάρτι.

Καὶ τοῦ φτωχοῦ ναυτοῦ ποῦ τὴ μάνα, ποῦ κυττοῦσε
κι' ἀγνάντεψε τὸ βούλιαγμα τοῦ δόλιου καραβιοῦ της,
ἄκουσα ποῦ στὴ θάλασσα τὰ λόγια αὐτὰ μιλῶσε
σιγὰ... μήπως κι' ἐτάραξε τὸν ὕπνον τοῦ παιδιοῦ της.

«Μοῦ πῆρες ἄνδρα καὶ παιδί· δέξου κι' ἐμένα τώρα !
Κι' ἂν ἴσως δὲν ψχαριστηθῇς γιὰτ' εἶσαι μαθημένη
νὰ κλέβῃς νεῖους ἀφ' τ' οὐρανοῦ τὴ φωτισμένη χώρα
στὴν ἀγκαλιὰ σου νὰ τοὺς κλῆς τὴν τρισκοτιδιασμένη,

Πέταξε σ' ἔρημο γιὰλὸ τὸ δύστυχο κορμὶ μου
ν' ἀκούω μεσ' τὸν ὕπνον μου νὰ γλυκοφάλλ' ἡ αὔρα
τὰ θλιβερά τραγούδια της γιὰ τ' ἄμοιρο παιδί μου,
γιὰ μένα, γιὰ τὸν ἄντρα μου, νὰ χύνω δάκρυα μαύρα !»

Λευκὸ καράβι, πνίγηκες μὲ τὰ λευκὰ πανιά σου,
μὰ πῆρες καὶ ἐκεῖνον ποῦ τὸν ἐξέλεσες ποῦ μὴνᾳ.
Κοίμα σ' ἀστὺς πλῆρ' ἡ στερὰ θαυμάζουν τὴν ἀντρεία σου,
κοίμα στὸς ὄρους ἔπνιξε, κοίμα τὴν ἑσπέρα, κοίμα !

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ
Θατὰ Λαυδα.

